

Въ града бѣха прибрани извѣстно число болни отъ находящитѣ се въ Никополъ баталиони. Имаше, освѣнъ това, десетина войници, назначени за пазене складовѣтъ на спомѣнатитѣ баталиони и нѣколко жандарми.

Османъ паша се намиралъ тогава въ видинската крѣпостъ, отгдѣто отъ врѣме на врѣме размѣняше по нѣколко топовни гърмежи съ въздигнатитѣ отъ Ромѣнитѣ батареи въ Калафатъ, върху лѣвия брѣгъ на Дунава. Дивизията, която той командуваше, заемаше още Кула, Берковица и Бѣлоградчикъ.

Тя имаше за мисия да пази града и поддържа спокойствието на страната, да наблюдава сръбската граница и дунавската линия; натоварена бѣше още и съ особената порѣчка да пази позицията Четати, която игра такава важна роль въ 1854 год., както и Флорентинската позиция, находяща се сръщу единъ пунктъ, гдѣто рѣката е лесно проходима. Освѣнъ туй, подвижни колони бидоха испратени къмъ Ломъ, Рахово и дори до втичането на Искъра, за да се противопоставятъ на неприятелското нашествие.

Още въ срѣдата на м. юни, Османъ паша направи прѣдложение да прѣмине Дунава и да прѣдприеме настѣпателни дѣйствия противъ Русситѣ въ Влашко, но прѣдложението му се отхвърли.